

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири броя. —
Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвртъ год. 1 ф. а.вр

БРОЙ 37. У Новоме Саду, 7. Октобра 1861. ГОД. IV.

Библичне приповедке у библичнимъ речима.

1. О швореню свеша.

(Мойс. кнъ. I. гл. 1. и 2.)

У почетку створи Богъ небо и земљу; алъ земля бияше неустроена, и тама връ бездне; а духъ божи ношаше се изнадъ вода. И рече Богъ да буде светлостъ; и би светлостъ. И Богъ разлучи светлостъ и таму, и назва светлостъ данъ, а таму назва ноћъ. И би данъ први.

И рече Богъ, да буде тврдо по средъ вода; и би тако. И Богъ створи тврдо, и назва га небо. И би данъ други.

И рече Богъ, да се саберу све воде уедно, и да се появи суво; и би тако; и назва суво земљомъ, а воду моремъ; и рече, да израсте изъ землѣ траве и бия, и плодна дрва, свако са семеномъ по своеро-ду; и би тако; и би данъ трећи.

И рече Богъ, да буду светила на небу, што ће светлити земљи, и и делити данъ ноћъ, и бити знаци времена дава и година. И Богъ створи едно велико светило, да влада даномъ, и друго манъ, да влада но-ћи, и звезде. И би данъ четврти.

И рече Богъ, да изведу воде мноштво животи-ня, и да тице полете изподъ неба; и би тако; и Богъ ихъ благослови говорећи: растите и множите се. И би данъ пети.

И рече Богъ, да изведе земля животинъ четвороножне и зверинъ свакога рода; и би тако; и онда рече: да створимъ и човека, по моме образу и подобию, што ќе владати надъ рибама морскимъ и тицама небеснимъ, и надъ свомъ земљомъ, и свимъ живимъ, што се по земљи миче; и створи човека по своме образу и подобию, и благослови га, да влада земљомъ, и да господуе на нъойзи. И би данъ шести.

Тако сврши Богъ за шесть дана дело свое, а седми данъ одпочину, и благослови данъ тай и освети га.

Први грехъ.

(Мейс. кнъ. I. гл. 2 и 3.)

И Богъ створи човека одъ земљ, и дуну у лице нъгово духа живота, и поста човекъ живомъ душомъ.

И Богъ насади рай башту у Едему на истоку, са свакимъ дрвлѣмъ лепогъ погледа и добро за ело; али и дрво живота насреди рая, и дрво познания добра и зла. И узе човека, и уведе га у башту рая, да е обрађуе и чува; и заповеди Адаму говорећи: одъ свакога дрвета што е у раю ешѣешъ, али одъ дрвета познания добра и зла да неведешъ, еръ ѣешъ оногъ дана, кадъ узедешъ одъ нъга, смрѣу умрети.

И рече Господъ Богъ: ние добро да е човекъ самъ, него да му створимъ помоћника прикладна нъга. И како створио бияше свакояке зверинъ и тице, приведе ихъ Адаму, да види како ќе ихъ звати. И Адамъ даде имена свима животиняма, али се ту ненаѣе помоћника прикладна нъму. Онда пусти Богъ санъ на Адама, и овай заспа; и узе едно одъ ребара Адамови, и створи одъ ребра жену, и приведе е Адаму,

а Адамъ рече: То е кость одъ мои костию , и месо одъ моего меса. Зато остави отца своего и матеръ, и прилепи се узъ жену свою.

Ал' змия бияше лукавия одъ сви зверова што ихъ створи Богъ, и рече жени : шта вамъ е рекао Богъ, да неедете одъ свакогъ дрвета райскогъ? А жена рече змии : ми одъ свакога едемо, само одъ плода съ дрвета што, е на средъ рая рече, Богъ, да неедемо, ни да се прикоснемо нѣга, еръ ѣмо умрети. А змия рече жени : неѣте умрети, него зна Богъ, да ѣе у онай данъ, кадъ узедете одъ тога, отворити се очи вами, и биѣ те као Богъ, и познавати добро и зло.

И виде жена да е добро съ тога дрвета ести, еръ е мило очима гледати га, и да е лепомударъ по-стати, те узе одъ плода тога, и еде, юшъ даде и мужу своему сама, и едоше; али и зачуже гласъ Господа Бога, и сакрише се изпредъ лица нѣговогъ међу дрвля у раю.

Изясненіе псалма 10.

Узданъ у Бога кадъ смо у нужди.

На Господа оупокахъ, какш речете дѣши моей: прекитай по горамъ яко птица. — Я се на Господа Бога уздамъ. Па како можете вы люди рећи души моею (мени): бѣжи, кри се по горама као птица! Кою заповестъ Божию испуњава онай, кои се на господу Бога узда? (I. и II.). Зналъ кои погодити оне рѣчи изъ Псалтира, гдѣ се назива срећнымъ, блаженнымъ онай, кои се у Бога узда. (Блаженъ емѣже Богъ Иаковль помощникъ егъ). —

Икш се грѣшници налжкоша лѣкз, оуготоваша стрѣли въ тѣлѣ, сострѣлати во мрацѣ правыхъ сердецъ. — Еръ гле, грѣшници, невалалцы напеше лукъ,

приправише стреле (игле, коима се стреля) у тоболцу, да устрелюу у мраку оне, кои су прави ерцемъ, кои су поштенога ердца. Невалаялци изъ потае нападаю на добре и поштене люде. —

Зане иже ты сокершилз еси, они разрѣшиша. — Ёрѣ оно што си ты начинио, што си ты уредио, невалаялцы покварише.

Праведникъ же что сотвори; — а праведникъ шта е учинио ?

Господь, во храмѣ скатѣмъ своемъ. — Господь Богъ е у светомъ своемъ храму.

Господь на небеси престолъ егъ; очи егъ на нишаго призираетѣ, вѣжди егъ испитаетѣ сыни человетческіа. — На небу е престолъ Божіи. Очи нѣгове на сиромаха погледаю. Веѣ нѣгове, (трепавице) испитую све сынове човеческе.

Господь испитѣетъ праведнаго и нечестиваго. — Господь испитуетъ праведнаго и невалаялога. Богъ зна свако дѣло, сваку рѣчь и све мисли наше. Онъ зна ко е измеѣу насъ добарѣ, а ко е невалаяо.

Любай же неправдѣ, ненавидитъ скою дѣшѣ. — Онай човекѣ, кои воли неправду чинити, мрзи самъ на свою душу, и самъ себе упропашѣув.

Шдождитъ на грѣшники сѣкти. — Господь ѣе пустити на грѣшнике замке.

огнь и жѣпелъ и дѣхъ бѣренъ часть чаши ихъ. — Ватра и сумпорѣ и виорѣ то е део нѣихове чаше; та ѣе имъ у талѣ пасти. Невалаялци ѣе быти казнѣни за своя зла дѣла. (Сравни 12. членъ вѣре). —

Икѣ праведенъ Господь, и правды возлюбѣи, и правоты видѣ лице егъ. — Ёрѣ е праведанѣ Господь, и правду любѣи, и гледи што е право.

Свећа у тамн и у сумраку.

(Продуженъ.)

11.

„У мене е своя вбра. Сваки човекъ влашанъ е испуњаваши свою вбру, како ю разуме. Я служимъ Богу своимъ начиномъ.“

Какавъ е то у тебе особеный начинъ, Богу служити. Я бы рекао да се онъ састои башъ у томъ, да ни найманъ неслужишь Богу. Ты се угледашь на оне люде, кои подъ слободомъ савести разумеваю слободу одъ сваке савести, своевољство, и разузданость. Али, драгій мой, знай да нитко не смѣ служити Богу како хоће, него смо сви дужни служити Богу, као што е нѣму угодно.

Теби се се чини, да е довольно испуњавати вбру по своме разумеваню и по своіой вољи. А не съѣлашь се, да има нѣтко другій, коме е остављена одъ Бога власть толковати и разяснявати свету вбру.

Сынъ Божій Іисусъ Христосъ предъ своимъ вознесеніемъ на небо, казао е апостолима: „Идите научите све народе . . . , , учећи ихъ да хране све што самъ вамъ заповедио. И ето, я самъ съ вама до скончания вѣка.“

Само едина света саборна и апостолска црква саборомъ своихъ православно вѣруючихъ духовныхъ пастира и учителя, властна е показивати и праваць давати, како валя вѣровати, и вѣромъ своіомъ Богу служити.

По науци ове свете цркве има се служенъ Богу састояти:

1. У вѣрованю свию онихъ, кое се садрже у слову Божіемъ, и кое су у кратко изложене у Символ-

Нико-Константинопольскомъ , а разяснѣне у прави-
лима седамъ вселенскихъ и деветъ помѣстныхъ са-
бора.

2. У постоянномъ и строгомъ испуњаваю десеть
заповѣди Божіихъ.

3. У чуваню одъ грѣха, и упражняваню у добродѣ-
лномъ животу.

4. У употребленю спасителныхъ средства , кое
православна црква чедама своима предлагае , а особи-
то у употребленю молитве и светыхъ тайна.

Кадъ човекъ овимъ начиномъ не служи Богу, тай
му неслужи онако како валя и како в нѣговой светой
воли угодно, па съ тымъ можда и оскорблява пре-
благаго Бога радећи противно оному, што намъ е онъ
заповедио.

И тако , драгій мой, ние теби на волю оставлѣ-
но, да можешъ Богу служити, како ти се хоѣе, него
си обвезанъ служити Богу, као што е нѣму угодно.

12.

*„Епископи и свештеници су люди , кае и други
люди. Зашто да ихъ я слушамаъ , кадъ могу и самъ
чишати? Бога самъ я готовъ слушати, алъ оне, кои
су люди као и я што самъ, небу да слушамаъ!“*

Драгій мой, твое речи значе то исто, као кадъ
бы какавъ воякъ рекао: „Я љу цара слушати , алъ
мога полковника, маіора и капетана небу да слушамаъ,
еръ они су поданици цареви, као и я што самъ.“

Да су епископи и свештеници люди, то е исти-
на. Али те люде е самъ Господъ нашъ Исусъ Хри-
стосъ обукао духовномъ влашћу, и дао имъ е право,
да насъ уче и наставляю.

Апостоли су были први епископи у цркви. Нѣи е
поставио самъ Исусъ Христосъ , и мы повинуюћи се

нѣма, повинемо се не людма но самоме Господу Иисусу, а презируѣи и неслушаюѣи нѣи, презиремо и одмеѣемо се самогъ Христа. Када мы дакле слушамо пресвѣтѣ апостолске епископе и свештенике, онда угаѣамо самоме Богу, кои посредствомъ тыхъ духовныхъ лица на насъ благотворно дѣйствуе.

Кады дакле треба слушати и извршивати заповѣди вѣре, то онда неваля обраѣати пажню на лична свойства епископа и пресвитера, кои средства къ спасенію преподае, него на светый чинъ и високо духовно достоянство, кое та лица на себи носе.

Погрешке, слабости и сами пороци, кое гдекои свештеници на себи имаю, нетреба да умаляваю у срдцима нашимъ побожность и чувство вѣре и любви къ закону Божиимъ. Слабости то есу дѣло човечие а не свештеничкога чина; оне нису у станю окаляти чинъ свештеничкій, ако га и недостоянъ на себи носе. Тако дакле причешѣе, исповѣсть, крштенѣ и т. д. кое свршуе грѣхомъ обременѣный свештеникъ имаю исто онакову силу као да ихъ е праведный свештеникъ свршио. Порочанъ свештеникъ навлачи на свою душу смртный грѣхъ, ако недостойно свршуе св. тайне, али свештено дѣло ипакъ остае у своіой снаги; ербо га е савршио самъ Иисусъ Христосъ.

(Наставиѣ се.)

Кратакъ прегледъ землѣписа.

(Ѣдна лекція за старию децу.)

Земля е велико таче, и стои сама о себи у воздуху, управо съ воздухомъ у простору света.

Она се двояко миче: окрене се свако 24 са-

та едаредъ сама око себе, и обиђе свако 365 дана едаредъ свое коло око сунца. Своимъ свакидашњимъ окретанѣмъ чини намъ данъ и ноѣъ, своимъ токомъ око сунца чини месеце и годину, а косимъ положенѣмъ на својој стази око сунца чини различита годишња времена, и у њима различито дугачке дане. (Ово се има с телуромъ а за невољу и с' глобусомъ показати.)

Ове обе точки, на којима се земља окреће зову се обртне или Поли, и има их два: овај на северу зове се северни, а овај на југу јужни.

Овај појасъ земљѣ, што изъ међу оба пола на среди одъ оба на еднако удалѣнъ стои зове се равнителъ екваторъ; онъ дели земљу на две еднаке поле, северну и јужну.

Сви остали појасеви с' обе стране екватора зову се припаси, паралеле; ни една одъ њих несече земљу на две еднаке, него на све неедначие поле, што е која ближе полу, врбо е тимъ све мања.

Ове одъ пола до пола преко сви паралела и екватора пружене линие илѣ кола зову се подња кола, меридијани; ови су сви еднаки, и сваки сече земљу на две еднаке поле, источну и западну.

Паралеле и меридијани кола су, и као такви поделю се на 360 еднаки делова, то су степени; сваки степенъ на 60 минута, а сваки минутъ на 60 секунди. Еданъ степенъ заузимлѣ 15 милѣ дужине.

Међу паралелнимъ колама најзнатнија су: 1, оба поларна кола, северно и јужно; одъ њих до полова леже ладни крави земљѣ, ово е северни, а овде јужни;

2, оба повратна кола, северно зове се друкне и раково, и јужно или козорогово; између њих око екватора стои в рели край земљѣ; а између повратни и поларни кола и с' едне и с' друге

стране екуатора простиру се у м е р е н и или с р е д -
н њ и п р е д е л и, ово е северни, а ово южни. (Ово
и све остало показуе се на већемъ глобусу и већимъ
картама.)

Површнось землѣ нешто е с у в о а нешто в о -
д а. Вода покрива више одъ две третине землѣ, а
сува нема ни една третина пуна.

Суво е поцепано на 5 већи делова, то су: Е в -
р о п а, А з и я, А ф р и к а, А м е р и к а А у с т р а -
л и я, (ево ња). Ове три прве землѣ, биле су јошъ
старима познате, зато се зову с т а р и с в е т њ, а
ове се две текъ изъ новигъ доба знаю, зато се зову
н о в и с в е т њ.

Вѣћа целокупна сува зову се к о н т и н е н т и,
и има ња три: највећи е стари светъ, мањи е Аме-
рика, а најмањи Новахоландија. (ево ња.)

Сва она остала сува, што су одъ сви странаво-
домъ обколѣна, и нигдени е коимъ континентомъ не-
споена зову се о с т р о в а; аколи су обколѣна во-
домъ, ал' с' едне стране, са коимъ већимъ сувомъ
споена, оно су п о л у о с т р о в а; а сваки ужакъ
сува, што се између два мора пружа, и две веће зем-
лѣ везуе, зове се землѣузь.

Сва вода поделѣна е на 5 велики мора: л е д е -
н о с е в е р н о и л е д е н о ю ж н о, а т л а н т с к и
и н д и с к и и в е л и к и о к е а н њ.

Свако одъ ови велики мора има своя мања мора;
она места, где се море у суво увлачи неширећи се
врло јако зову се з а л и в и; а они природни узови
морски између два сува зову се м о р е у з и.

С е в е р н о л е д е н о м о р е обувата северни
полъ и простире се до северногъ поларногъ кола; оно
се с' удара с' Европомъ (овде, овде сѣ) Азиомъ,
Беринговимъ мореузомъ и л њ п р о -
л а з о м њ, северномъ Америкомъ и атлантскимъ океа-

номъ. Нѣму спадаю, у Европи: бело море, (севога) у Ази: карско море или обеки заливъ, у Америки бафински заливъ, кои се са Девивимъ пролазомъ, а овај са атлантскимъ океаномъ слива.

Южноледено море обувата южни полъ и простире се до южнога поларногъ кола, а слива се са атлантскимъ, с' индискимъ и с' великимъ океаномъ.

Велики океанъ простире се одъ Беринговогъ пролаза до южногъ леденогъ мора, и съ ударасе источно с' Америкомъ и атлантскимъ океаномъ, западно съ Азиомъ, индискимъ океаномъ и Ново Холандиомъ. Нѣму спадаю: низъ Нову холандию *Бресов* и *Торсовъ* пролазъ, и *карпешааски* и *бошански* заливъ: низъ Азию ова мора: *хинеско*, *жушо*, *япанско*, *охоцко* и *камчашско* илъ *берингово*; низъ Америку: *залиеъ калифорниски* и *панамски*. Велики океанъ слива се на беринговомъ пролазу између Азије и Америке са севернимъ леденимъ моремъ, а на *магеленовомъ* пролазу на южномъ краю Америке и острову Фаерландија са атлантскимъ океаномъ.

Индиски океанъ с' удара се северно са Азиомъ, источно са новохоландиомъ и великимъ океаномъ, южно са южнимъ леденимъ моремъ, а западно са атлантскимъ океаномъ и Африкомъ. Нѣму спада низъ Африку: *мозамбиски* каналъ; низъ Азию: *араиски* заливъ илъ *црвено море* са пролазомъ *Баб-ел-Мандебъ*, *персиски* заливъ, заливъ *бенгалски* и мореузъ *малакски*.

Атлантски океанъ простире се одъ северногъ до южногъ леденогъ мора, и с' удара се источно с' Европомъ Африкомъ и индискимъ океаномъ, а западно са Америкомъ и великимъ океаномъ. Нѣму спадаю: у Европи *северно* и *источно* море,

каналъ, море узъ гибралтарски, средиземно и црно море: у Африки гинейски заливъ; у Америки магеленски пролазъ, што у велики океанъ води, карайбско море и заливъ: Мейчки лореначки и Худсонски.

(Продужиће се)

Паразитіе.

10. Е р е м и я .

Кадъ ово Еремия на порушенимъ зидинама светог храма плакаше, присташе узъ нѣга и анѣли храма, а и духъ Давида и Соломна дође, те Еремию крепише, доказиваюћи му оне плачевне гласе, съ коима онъ разоренъ нѣновогъ дела и народа оплакиваше. „Слава божия, викаше Еремия, оде одъ насъ; Господъ насъ остави и оде у свой обитео.“

Неби л' хтео Еремия — рече му анѣео ватре, — пламень изъ светинѣ примити, да га ти чуваш, вальда ће се смиловати Господъ, и вратити на престо у светъ домъ свой.“

Еремия узе седамъ свештеника, и сакри свети оганъ у еданъ дубоки лагумъ, у козмъ ни капль воде не беше.

После неколико дана дође да обиђе пламень, али га не нађе, него место нѣга густу воду неку, и тому се тако на жао даде, да у плачь удари, аль ту анѣео светлости предъ нѣга изађе говорећи: „неплачи Еремия, пламена господня неповрати више; али ће изъ те воде потећи извори живота, што ће сву земљу наплодити; доћи ће време и неће се господня гора полавити, ни питати за место нѣгове земне обители; Еръ в нѣговъ савъ светъ; изаћиће една светлость одъ

господа, у нъой ќе сви народи снати; нити ќе другъ друга ни братъ брата питати: ко е Господъ; еръ ќе га сви познавати, мало и велико, и сви ќе се снажити и наслађавати на извору живота“.

Анђела нестаде; и Ђремия умре; алъ кадъ после више столѣћа други нови храмъ диваше, неставише у нѣга више ни онога светога огња, ни скиние, и свесвето стояше празно; али изъ оне таме у светињи изађе светлост и изъ мутногъ извора у храму потекоше реке блаженства за све народе на свету.

Маймунъ и лисица.

Покажи ми — рече маймунъ лисици хвалећи се, — покажи ми едно едино тако бистроумо и итрозвере, коѣ би шта учинити могло, што неби и я исто онако умео.

А лукава лисица рече: а покажи ти мени едно едино тако лудоглаво звере, коѣмъ би и на умъ падало, све оне лудости чинити, што ихъ чинишь ты.

Физикална игра.

Да вода сама изъ чаше у чашу пређе.

Узми одну пуну чашу воде; стави низъ ню другу празну чашу, и тури едно парче пантљике памучне илъ кончане или и одъ папира тако, да еднимъ краемъ у пуной а другимъ у празной чаши виси, и остави да кои часакъ постои, и вода ќе изъ пуне у празну чашу прелазити.

Оѣнешъ ли да сва вода онамо пређе, задени пантљику у пуну чашу до дна, а у празну само до врха. Оѣнеш ли да само наполе пређе, задени пантљику до

поле едне и друге чаше. Оћеш ли да се прелива изъ празне чаше, а ты узми ту да е маня, а пуна већа.

Ово се оснива на физикалној снази капиларитета.

Тако се пенѣ вода или друга течностъ у висъ на пантљики флиспапира, платна, чов итд. и ако е комадъ дугачакъ, кадаръ е пуну чашу попити. Тако се пенѣ вода у висъ у сунђеръ, кадъ се само еданъ краичакъ у воду задене, исто тако и у беломъ шећеру. Исто се тако пенѣ зейтинъ у кандилски фитиль. Исто се тако пенѣ сокъ у травама и дрвима изъ земљ одъ корена до у врхъ граня.

Провлаченѣ и скаканѣ крозъ руке.

(Една гимнастична игра.)

Увати претима обе руке заедно ебодехи претехно у другу, и сагни се па покушай найпре едну после и другу ногу туда између руку натрагъ а онда и напредъ провући, а после обеншке уударедъ проскочити.

Ово е врло тешко учинити, и најболъ е найпре преко мараме или парче ужета у шакама држато и разапето вештбати се; после преко парче обруча или штапа найпре дужегъ после све краћегъ покушавати, тако ћешъ мало по мало дотерати, да ћешъ и крозъ саме голе руке то учинити моћи.

Урошъ и Мрлявчевићи.

(За на изусть ученѣ у ерб. нар. школ.)

Састала се четири табора
 На убаву на пољу Косову
 Кодъ биселе Самодрже цркве:
 Едно таборъ Вукашина краля,

Друго таборъ деспота Углѣше,
 Треће таборъ воеводе Гойка,
 А четврто царевихъ - Уроша;
 Цареви се отимлю о царство,
 Међу се се хоће да поморе,
 Злаћенима да пободу ножи,
 А не знаду, на коме е царство.
 Краљ Вукашинъ вели: „На мене е;“
 Деспотъ Углѣшъ: „Ние, нег' на мене;“
 Войсд' Гойко: „Ние, нег' на мене;“
 Бути неякъ царевихъ Урошу,
 Бути дѣте, ништа не бесѣди,
 Сръ не смие одъ три братиенца,
 Братиенца, три Мрявчевића.
 Пише књигу Вукашине краљу,
 Пише књигу, и шилъ чауша
 До Призрена града биелога
 До онога протопоп-Неделька,
 Нека дође на Косово равно,
 Да онъ каже, на коме е царство;
 Онъ е свѣтла цара причесито,
 Причестио и исповѣдио,
 У нѣга су књиге староставне.
 Пише књигу деспоте Углѣша,
 Пише књигу, и шилъ чауша
 До Призрена града биелога,
 До онога протопоп-Неделька;
 Трећу пише воевода Гойко,
 И онъ шилъ огнѣна чауша;
 А четврту царевихъ Урошу,
 Пише књигу и шилъ чауша.
 Сва четири ситне књиге пишу
 И пошилию огнѣне чауше
 Све потайно еданъ одъ другога.
 Састаше се четири чауша

У Призрену граду беломе
 Кодъ дворова протопоп-Неделька,
 Али прота дома не бияше,
 Но у цркви бѣше на ютрению,
 На ютренњи и на летурѣи.
 Кол'ко с' силни огвѣни чауши,
 Колико су силни одъ силниехъ,
 Те не кѣше конѣ одяхати
 Но у црвву конѣ нагонише,
 „Брже хайде, протопоп-Неделько,
 „Брже хайде на Косово равно,
 „Да ти кажешъ, на коме в царство;
 „Ти си свѣтлогъ цара причестио,
 „Причестио и исповѣдио,
 „У тебе су књиге староставне;
 Сузе рони протопопъ Неделько,
 Сузе рони, па њима говори:
 „Одбійте се, силни одъ силниехъ,
 „Докъ у цркви законъ савршимо,
 „Знати ће се, на коме в царство.“
 Тако су се они узмакнули.
 А кадъ законъ Божи савршише,
 Излѣгоше предъ бислу цркву,
 Тад' говори протопопъ Неделько:
 „Бецо моя, четири чауша!
 „Я самъ свѣтла цара причестио,
 „Причестио и исповѣдио,
 „Ал' га висамъ питаю за царство,
 „Већ за грѣе, што в сагрѣшио;
 „Но идите у Прилипа града
 „До дворова Кралѣвиѣа Марка,
 „А до Марка до моего ђака,
 „Кодъ мене в књигу научио,
 „Кодъ цара в Марко писаръ био,
 „У њга су књиге староставне,
 „И онъ знаде на коме в царство;
 „Ви зовите на Косово Марка,

„Хоће Марко право казивати,
„Брѣ се Марко не бои никога,
„Разма едногъ Бога истинога.“

(Продужиће се.)

О б я в а.

У епископској књигопечатњи У Новомъ Саду, трошкомъ фонда Школескога Лѣста печатана е недавно књига:

„КРАТКО УПУТСТВО ЗА СРБСКЕ НАРОДНЕ УЧИТЕЛѢ“

Књига ова естъ друго, прерађено и знаменито умножено издањ, под тимъ истимъ насловомъ пре четири године изишавшега дела, има у себи 8 и по печатани табака, и две литографисане таблице. Савъ приходъ ове књиге, — пошто се трошакъ излиши и у фондъ Школескога Лѣста унесе, — обратиће се на користъ сада оснивајућегъ се фонда учительскихъ сирота. Цена е књиге према важности нѣной и према благородной нѣли на коју е приходъ наменѣнъ врло умерена, и састой се само изъ 50 новч. а. вр. Добити се може у Сомбору кодъ професора препаранди Николе Вукићевића; у Новомъ Саду кодъ уредништва Школескога Лѣста, и у епископској књигопечатњи. Осимъ тога може се добити кодъ гг. Димитрија Чобића дистри. директора у Панчеву, Теоф. Димића дистриктуалногъ директора у Митровици; — Николе Максимовића учителя I. разреда у Земуну; — Глигория Видаковића учителя у Руми; — Димитрија Бакића учителя у Вршцу; — Јов. Вујића учителя у Сенти; — Стевана Петровића учителя у Кикинди; — Косме Стаића свештеника у Вуковару; — Ђорђа Јовановића професора у Темишвару; — њ кодъ пречастне господе протопресвитера и школекихъ управителя у Осеку, у Качфали и у Столомъ Београду. — Осимъ тога умолявао се ова пречастна господа свештеници, господа учителя и сви родолюбци, да ову врло полезну књигу вароду нашемъ препоруче и да распродаю нѣну подпомогну.

У свое време ће се рачунъ о изданомъ и примљеномъ за ову књигу новце путемъ явности обнародовати.

Учительска места.

У Добринци са 210 фор. а. вр. 800 ока жѣта, 400 ока кукуруза, 6 хвати дрва, 6 фунти лодни свежа, и бесплатанъ станъ. Рокъ прияве во 1 новем. 1861. кодъ поглаварства общине добриначке.

У Руми два места т. е. за I. и III. разредъ. за свако место годишня е плата 315 ф. а. вр. 6 хвати дрва, и бесплатанъ станъ. Рокъ прияве до 1. Новембра 1861. кодъ румскогъ магистрата.